

[Erik Holst]

af og til sige: de tager megen tid, disse idelige møder i markedsudvalget, men på den anden side får regeringen en meget klar fornemmelse af, hvornår man er ved at gå ud på så tynd en EF-is, at den måske ikke kan bære – specielt ikke for en mindretalsregering. Jeg tror, markedsudvalgets samarbejde med regeringen her har en betydning også i den formandsperiode, vi nu går ind i.

Selv om vi siger, at opgaverne i EF er anderledes i dag, end de var for 5 år siden, så er de principper, hvorefter de skal løses, vil ikke meget anderledes, men de omfatter flere lande i dag. Vi må derfor nok spørge: kan Danmark overhovedet udrette noget i formandsstolen i det halve år, vi har ansvaret?

Jeg var glad for den måde, udenrigsministeren formulerede sig på, da han sagde: hvis vi bare kan få EF til at fungere en anelse bedre på næsten alle vigtige områder, vil det have stor og afgørende betydning for vores indre forhold i Danmark. Vi er jo i Danmark ikke en ø, vi er afhængige af de forhold, der findes i EF, og vi har på mange måder koblet vores økonomi og vores udenrigsøkonomi til EF på en sådan måde, at ethvert fremskridt i EF næsten automatisk vil være et fremskridt for Danmark også.

Vor rolle bliver vel nok, som udenrigsministeren har udtalt til et blad, formidlerens rolle. Her tror jeg man må sige, at den danske befolkning – vel sagtens ligesom EF-landenes befolkninger – vil sætte pris på, at når man formidler noget, så bliver det konkrete resultater, der formidles, for på længere sigt er det jo de konkrete resultater, folk vurderer, og som er afgørende for folks grundindstilling. Det er næppe de meget store og smukke ord alene, der gør det.

Da vor forgænger i embedet, den belgiske udenrigsminister Henri Simonet, sluttede sin funktionsperiode, blev der i debatten i Europa-Parlamentet udtrykt meget stor tilfredshed med den aktive, ansvarsbevidste og formidlende rolle, han havde forstået at spille, og i den forbindelse blev der også rejst det spørgsmål, om det halve år, som Danmark og andre i formandsstolen har til rådighed, egentlig ikke er for lidt til at realisere nogle af de tanker og initiativer eller, om man vil, nogle af de formidlende resultater, der skulle komme ud af det, om ikke det er for lidt med et halvt år, og om man skulle gå op til et helt år.

I Parlamentet har man haft en meget stor debat om vækst og økonomiske vækstproblemer, og her har vi fået at vide, at væksten i EF skulle være betydelig større end den, vi realiserede i 1977 på 2½ pct., og også end den, der er lagt op til i 1978, nemlig 3½ pct. Man sagde det så klart og tydeligt, at såfremt det ikke lykkes EF at opnå en økonomisk vækst på ca. 4 pct. som minimum eller 4,5 pct., kan der intet realistisk gøres ved den voldsomme arbejdsløshed, vi har for øjeblikket. Tværtimod, sagde man, må man risikere en situation med 6–9 millioner arbejdsløse i EF og med op til 40 pct. af de unge uden arbejde. En sådan situation vil sætte et spørgsmålstegn ved, om EF overhovedet er i stand til at løse opgaverne. Derfor tror jeg, det er meget vigtigt, at vi denne gang siger, at det er en ansvarsfuld opgave og det er en betydningsfuld opgave, det er ikke blot en administrativ opgave.

Jeg kan i forbindelse med væksten ikke lade være med at sige, at i socialdemokratiet har vi mange tanker om vækst. Vi har selvfølgelig først og fremmest den tanke, at den må bidrage til en bedre fordeling af goderne, og at den må medvirke til et angreb på arbejdsløsheden. Kan den økonomiske vækst ikke dette, sætter vi et spørgsmålstegn ved den økonomiske vækst i dens reneste form og dens mest almindelige og mest tilgængelige form. Det bliver den kvantitative, skæve vækst, det bliver ikke den kvalitative, strukturelle vækst, som vi kunne have ønsket.

I en økonomisk vanskelig tid er der selvfølgelig også tendenser i EF-landene til i højere grad at være sig selv nok, og det er helt oplagt, at mange af landene prøver at føre en politik, der først og fremmest sikrer deres egen økonomi. På mange måder er dette en farlig udvikling for EF, for hvis der er noget, EF skulle stå for, var det netop en samordnet økonomisk indsats til gavn for det enkelte medlemsland. Derfor må vore bestræbelser, som udenrigsministeren nævnte det, gå i retning af at forhindre protektionistiske udfald fra det enkelte medlemsland til sikring af dets egen industri.

Meget ofte sker der også det, at den strukturelle arbejdsløshed og de strukturelle problemer inden for erhvervssektoren i EF lige som overskygges af de rent økonomiske, således at man ikke får has på nogle af de hovedproblemer, der ligger inden for skibsfar-